

Šifra: Plavi slon

PRIJAVA NA KONKURS

ASSITEJ Crna Gora (udruženje za razvoj pozorišta za djecu i mlade) u saradnji sa Kotor art Kotorskim festivalom pozorišta za djecu i Gradskim pozorištem Podgorica

KINEZ

Dramski tekst za djecu preko 12 godina, pisan za dramsko pozorište

LICA:

ALEKSA – dječak u predpubertetskim godinama. Ne voli to ime. Zato je smislio svoje - Brendon ili skraćeno Bren.

EMILIJA – EJMI - ista kao Aleksa

KINEZ- (po godinama odrastao, ali po svemu drugom dijete) – niko ne zna odakle se tu stvorio. On je uvijek tu negdje. Ima kose oči, neko bi rekao da je Kinez, a neko da je trizomik.

ALEKSIN OTAC – odrastao muškarac

EMILIJINA MAJKA - odrsla žena

Aleksu i Emiliju glume odrasli glumci obučeni kao djeca. Kasinije, Aleksinog oca i Emilijanu majku glume isti glumci, obučeni kao odrasli.

Ovo je priča sa djecom, ali nije za djecu. Ovo je priča o nama, malo većoj djeci, koja se plašimo da odrastemo. Zato što boli. Niko nam nije rekao koliko.

I.

Park između zgrada, u malom gradu kraj mora. Polomljena vrteška i jedna klupa. ALEKSA sjedi na klupi i igra igricu na svom novom Nintendo. Pored njega kutija sa nekakvim starim djelovima kompjutera (razne plastike, kablova, štampanih kola...). Zanesen ne vidi da mu prilazi EMILIJA. Emilija je obučena u bijelu haljinicu na tufnice. Na nogama ima lakovane cipelice, a u ruci torbicu sa mašnom. Posmatra ga.

ALEKSA: Skoči, skoči... Iiiii, to moćni Brendon trči i ubija sve oko sebe, napada ga zmaj, ali on zna gdje se krije moćni mač. I uzima mač, ubija sve. Zla sirena. Bježi kurvo, polomiću ti noge! Bam! Idemo, idemo! Šta je, a? Šta je?

EMILIJA: Ništa. Odakle sireni noge?

ALEKSA: Dođi, 'ajde ako smiješ!

EMILIJA: Što ne bih smjela?

ALEKSA: Dođi smrdljivi gmazu, vidi kakav si ružan. Ne možeš mi ništa jer ja sam Brendon, najmoćniji od svih ratnika!

EMILIJA: Ja sam Emilija. Ali više volim kad me zovu Ejmi.

ALEKSA: Ne! Ne! Ubio me, 'ladno me ubio!

EMILIJA: Kako te ubio kad si živ?

ALEKSA: Da ne stojiš tu i smetaš mi, mogao sam da završim 37. nivo!

EMILIJA: Sirena pliva dječko, pliva! One imaju rep, ne mogu da bježe...

ALEKSA: Djevojčice! Uvijek sve upropastite.

Aleksa bijesno baca Nintendo.

EMILIJA: Izvini.

ALEKSA: Ma da, baš će to da ubije ova čudovišta oko mene i da mi dovede zmaja da se vratim kući.

EMILIJA: Možeš ponovo...

ALEKSA: Ne mogu. Nemam vremena, razumiješ? Imam druge obaveze?

EMILIJA: Da juriš sirene mačem?

ALEKSA: Ne, nego da radim djevojčice, stvaram, nemam ja vremena da se igram kao ti sa lutkama.

EMILIJA: Ja se ne igram lutkama, došla sam da čitam knjigu.

ALEKSA: Koja debilka...

Aleksa otvara kutiju i vadi neke plastične djelove i kablove na drvenu klupicu. Zvizduće i sklapa ih.

ALEKSA: Pucaće, pucaće, goreće, goreće kao vatromet, vatromet. Goreće cio svijet.

EMILIJA: Kakava ti je to pjesma?

ALEKSA: Bum, bum, beng, beng, pucaće kao vatromet.

EMILIJA: Jesi to ti smislio?

ALEKSA: Šta te boli dupe?

EMILIJA: Pa ne, glupo je.

ALEKSA: Ti začepi uši i marš iz mog pijeska.

EMILIJA: Kakvog pijeska kad je ovdje beton?

ALEKSA: To se tako kaže. Fora. Kapiraš?

Emilija ga gleda.

ALEKSA: Ne kapiraš.

Aleksa nastavi da sklapa djelove i da zviždi dok Emilija gleda. Uzme jedan dio i okreće ga. Aleksa joj ga otme iz ruke.

ALEKSA: Jesi ti retardirana?

EMILIJA: Što?

ALEKSA: Diraš mi detonator.

EMILIJA: Ovo je običan prekidač...

ALEKSA: Prekidač? To je djevojčice detonator. Jesi ti debil?

EMILIJA: Ne. A ti?

Emilija ispusti prekidač - detontor.

ALEKSA: Glupačo, sve si sad pokvarila. Gotovo je...

EMILIJA: Prvo ja nisam glupa, glup si ti jer ovo nije nikakav detonator, nego...

ALEKSA: Ode sve u tri lijepe.

EMILIJA: Ovo se koristi za lampe.

ALEKSA: Mnogo si glupa, jel' znaš to ?

EMILIJA: Ti mi kaži!

ALEKSA: Sad ćemo da eksplodiramo radi tebe. Svi... Cio svijet.

EMILIJA: Kako da eksplodiramo? Šta lupaš, majke ti ?

ALEKSA: Lijepo, svuda oko nas su bombe.

EMILIJA: Lažeš. Odakle bombe?

ALEKSA: Kako odakle idiote? Pa ti ne znaš?

EMILIJA: A šta treba da znam?

ALEKSA: Pa naravno da ne znaš kad ti nisi uključena.

EMILIJA: U šta?

ALEKSA: Ne smijem da ti kažem.

EMILIJA: A što ne? Neću nikome...

ALEKSA: C. Ne mogu. To je strogo povjerljivo.

EMILIJA: A kad te molim, što si takav?

ALEKSA: Ma ne mogu.

EMILIJA: Dobro, ne moraš. Super, pravi se da si mnogo strava. Jesi, baš si super, ti znaš, a ja ne znam. Vau.

Emilija ljutito krene.

ALEKSA: Dobro, što si odmah digla nos. Dođi ovamo.

EMILIJA: Neću.

ALEKSA: 'Ajde nemoj da si takva, vidi je.

EMILIJA: Ja takva? A kakav si ti?

ALEKSA: Ali moraš da mi obećaš da ćeš da ćutiš.

EMILIJA: Da.

ALEKSA: Ne smiješ nikome.

EMILIJA: Neću nikome.

ALEKSA: Zakuni se.

EMILIJA: Mogu li u mamu?

ALEKSA: Ma svejedno, samo se zakuni.

EMILIJA: Kunem se.

ALEKSA: Zaklela si se, ako kažeš znaš da će ti mama umrijeti.

EMILIJA: Da, da znam, naravno. Hoćeš li više da pričaš, još malo pa će mama da te zove, vidi smrkava se.

ALEKSA: Postoji jedna tajna organizacija. Odakle ti znaš da će mama da me zove?

EMILIJA: Pa uvijek te zove u ovo vreme.

Aleksa malo zastane već se iznervirao.

ALEKSA: Postoji to... Svuda na svijetu. I ovde i tamo kod mojih babe i djeda i kod moga tate i tamo na kraju svijeta, tamo uuu Kini.

EMILIJA: Kina nije na kraju svijeta jer je zemlja okrugla i zato kraj svijeta ne može da postoji, jer...

ALEKSA: Dobro, dobro hoćeš ti da se praviš pametna ili ćeš da me saslušáš do kraja!?

Emilija klimne glavom i pokaže rukom preko usta kao da ćuti.

ALEKSA: I svi ti ljudi su se dogovorili da naprave svoje bombe i zakopaju ih u zemlju. I sačuvaju samo dugme i ne kažu nikad, ali nikad, nikad, nikad nikom, nikom...

EMILIJA: Dobro 'ajde, nikad nikom.

ALEKSA: E, nikad nikom gdje su ih zakopali. I onda jednog dana kad se svi dogovore, ali baš svi, pritisnuće dugme. Ali samo ako se svi dogovore, ako neko pritisne prije ili kasnije, o ništa, sve propada i sve mora ponovo.

EMILIJA: A što?

ALEKSA: Pa tako što je fora da uradimo svi zajedno, da sve nestane. Jedino ako sve nestane onda je ok, ovako je glupo.

EMILIJA: Ne, ne, pitam te što hoćeš da sve nestane?

ALEKSA: Tako. Svijet je ružan, a ljudi zli. Ne zaslužuje da postoji. Treba da se sruši i napravi novi, bolji. Moja mama mi je tako rekala.

EMILIJA: Pa znaš kako, meni se čini da to pritiskanje neće ići zbog vremenskih razlika... Moralo bi da se nekako prilagodi to rušenje...

ALEKSA: Ali ne! Ne smije da se ruši jedno po jedno, nego sve. Sve treba odjednom da nestane. Kakve veze ima što su nestali na primjer oni u Kini ako mi ostanemo. To bi čak bilo najgore.

EMILIJA: Što ?

ALEKSA: Ti si baš glupa, a? Kako što? Pa znaš ti šta bi bilo da nema Kineza?

EMILIJA: C.

ALEKSA: Pa ništa ne bi bilo. Ko bi nam pravio stvari. Eto ti bi sad tu šetala gola i sjedala bi na betonu. Pogledaj, mora da negdje piše Mejd in PRC.

Emilija se smeje.

ALEKSA: Pa tako se kaže, glupačo. Moja mama kaže da se sve pravi u Kini.

EMILIJA: Moj tata kaže da u Kini jedu pse.

ALEKSA: Lažeš.

EMILIJA: Nije, majke mi. Onog tvog bi slistili za tili čas.

ALEKSA: Umukni.

EMILIJA: Ali dobro, nema veze, ionako će sve da eksplodira.

ALEKSA: Pa neće, jer se još nismo dogovorili. Treba da mi pošalju tajni znak...

EMILIJA: Ali to baš ne smiješ da mi kažeš.

ALEKSA: Ne, to ne smijem nikako.

EMILIJA: Pa da, dobro. Možda onda možeš da ih tim znakovima zamoliš lijepo. Mislim njih tamo u Kini.

ALEKSA: Za šta da ih molim?

EMILIJA: Pa da ti ne pojedu psa.

ALEKSA: Ćuti glupačo, niko ne jede pse, psi se ne jedu. I zašto bi Kinezi jeli mog psa, ima dovoljno pasa.

EMILIJA: Pa rekla sam ti da mi je tata pričao da vole baš kao što je tvoj. Onako veliki i debeo.

ALEKSA: Moj pas nije debeo. Uostalom odakle ti znaš kakav je moj pas? EMILIJA: Pa znam, vidim te kad se igraš sa njim.

ALEKSA: Kako me vidiš? Kako to da ja tebe nikad nijesam vidio?

EMILIJA: Jesi.

ALEKSA: Jednom ili dvaput. Pa si pobjegla.

EMILIJA: Nisam pobjegla, tata me zvao...

ALEKSA: Lažeš. I tvoj tata laže.

EMILIJA: E ne laže! Moj tata nikad ne laže! U Kini jedu pse. I ovi Kinezi dolje sa pijace jedu pse, vidjela sam ih. Ono duguljasto smeđe što jedu sa pirinčem... Zato tako i smrdi.

Njemu je očigledno muka.

EMILIJA: I još kad uhvate sa štapićima pa se cijedi mast.

Aleksa skoro pa će povratiti, na ivici suza.

EMILIJA: Lijepo ti kažem da bi im se zato tvoj debeljuško svidio..

ALEKSA: Ćuti, ćuti! Glupačo, lažljivice. Mama, mama! Mama... Majko jel' da da u Kini ne jedu pse... mammaaaaa.

Aleksa odlazi plaćući. Emilija se smijući mu se, smiješta na klupu. Kad se uvjeri da je Aleksa otišao, polako ustaje, odlazi do jednog ugla i polako doziva.

EMILIJA: Ej Kinez. Dođi, nema nikoga. Majke mi, nema nikoga. Dođi.

Kinez je obučen u čudnu široku šarenu odjeću, podsjeća malo na klovna ili pantomimičara sa dječijih rođendana. Dolazi polako i smije se. Za sobom vuče sanke. Emilija ga veselo posmatra.

EMILIJA: Što se ti uvijek smiješ, majke ti ?

Kinez se smije.

EMILIJA: A koliko imaš godina?

KINEZ: Ne znam. Jednom su mi rekli da imam sedam. A i dvadeset tri.

EMILIJA: Pa kako možeš u isto vrijeme da budeš i star i mali?

Kinez slegne ramenima.

EMILIJA: Šta će ti sanke?

KINEZ: Za snijeg.

EMILIJA: Pa odakle snijeg sad?

KINEZ: Rekli su na televiziji.

Emilija klimne glavom, posmatra ga.

KINEZ: Što si tužna?

EMILIJA: Nijesam...

Kinez joj se primiče i mazi se uz nju.

KINEZ: 'Oćemo li da se sankamo?

EMILIJA: Pa nema snijega.

KINEZ: Znam, lagali su me.

Emilija sjeda na njegove sanke.

EMILIJA: Nema veze, mi ćemo se sankati bez snijega.

Kinez je vuče i smije se.

Mrak.

II

Scena ista kao i uvijek. Vjetar duva, stara vrteška škripi. Emilija sluša muziku sa telefona. Čuje se neka narodna pjesma. Emilija se popne na klupu, pokušava da pleše i ponavlja riječi pjesme. To joj baš nikako ne ide. Aleksa stoji po strani i gleda je začuđeno. Kad ga vidi, Emilija brzo gasi muziku i sjeda na klupu.

ALEKSA: Šta radiš to?

EMILIJA: Šta te briga.

ALEKSA: Jesam li ti ijlepo rekao, marš sa moje klupe.

EMILIJA: Klupa je svačija...

ALEKSA: Ma boli me baš šta si ti mislila... Sve si mi pokvarila.

EMILIJA: Ja?

ALEKSA: Ne nego ta pored tebe?

EMILIJA: I to je fora?

ALEKSA: 'Ajde idi gdje si krenula.

EMILIJA: Ovdje sam krenula.

ALEKSA: Na moju klupu baš?

EMILIJA: Na moju klupu baš.

ALEKSA: Ne ne, nije to tvoja, nego moja.

EMILIJA: A gdje piše?

ALEKSA: Piše, nego ti ne znaš da čitaš.

Emilija se naginje i gleda iza naslona.

EMILIJA: A da, evo ga. Vlasništvo Bulje Retardinja. Baš ti je lijepo prezime. Kao fudbaler.

ALEKSA: Evo sad se još i u fudbal razumiješ, je li ?

EMILIJA: Eto.

ALEKSA: 'Ajde sad lijepo klekni i moli me da ti ne polomim zube.

EMILIJA: Ti meni?

ALEKSA: Ne nego ćeš ti meni. Sve odjednom. A onda ću da pređem i na kosti.

EMILIJA: Neću.

ALEKSA: Imaš pet sekundi.

EMILIJA: 'Ajde baš da vidim.

ALEKSA: Jedan... Dva. Tri...

Emilija hoda unazad, Aleksa ka njoj preteći. Emilija zastane, Aleksa je uhvati za ruku. Emilija klecne i blago zaječi od bola.

ALEKSA: Čet'ri, čet'ri i po...

EMILIJA: Nemoj boli me.

ALEKSA: Moli. EMILIJA:

Nemoj. ALEKSA: Moli.

EMILIJA: Šta?

ALEKSA: Reci da je ovo klupa najvećeg kralja.

EMILIJA: Ovo je klupa najvećeg kralja.

ALEKSA: Tako. I ja ne smijem da joj se primičem.

EMILIJA: I ti ne smiješ da joj se primičeš.

ALEKSA: Ne ja nego ti.

EMILIJA: Ne ja nego ti?

ALEKSA: Glupačo, prestani, rekao sam ti da ponavljaš, a ne...

EMILIJA: Pa ponavljam.

ALEKSA: Ali ne tako. Ne kao ja, nego kad ja kažem ja, mislim na ti.

EMILIJA: Rekao si...

ALEKSA: Ponavljaj.

EMILIJA: Boli!

ALEKSA: Ja sam najveća lažljivica.

EMILIJA: Ti si najveća lažljivica.

Aleksa je baci na zemlju.

ALEKSA: Prestani, prestani, polomiću te majke mi.

EMILIJA: Pa rekao si ne ja kao ja, nego ti. Samo radim što si rekao.

Stegne je jače. Emilija zajauče. Uhvati je za kosu i povuče.

ALEKSA: Na koljena i moli me.

EMILIJA: Kretenu pusti me.

ALEKSA: Na koljena.

EMILIJA: Nikad.

ALEKSA: Moli! Je l' me čuješ!

EMILIJA: Dobro! Dobro! Izvini što sam ti rekla da si retardirani idiot?

ALEKSA: A dalje, za klupu? Hoćeš da blejiš tu ili ne?

EMILIJA: Da, želim, maštam o tome da sjedim pored tebe i slušam tvoje... lijepe, pametne pjesmice... i priče... Dozvoli mi molim te, hoćeš li?

ALEKSA: Hm... ne znam... moram da razmislim.

EMILIJA: I da gledam tvoje genijalno dijelo.

ALEKSA: Jel' možeš malo da umukneš? Razmišljam...

EMILIJA: Samo brzo, malo me bole koljena i vrat.

Aleksa je jače stegne za vrat.

ALEKSA: Ti to mene požuruješ?

EMILIJA: Ne, samo da znaš da previse razmislijaš i da to znači da si malo glup.

ALEKSA: 'Ajde.

EMILIJA: Baš ti hvala.

ALEKSA: ... Pod jednim uslovom.

EMILIJA: Kojim?

ALEKSA: Da ćutiš..

EMILIJA: Dobro. Nisam ni mislila da pričam sa tobom, došla sam da čitam.

ALEKSA (ustaje) : Odlično.

EMILIJA (ustaje) : Zbog tebe sam poderala čarapu. A nove su. Mama će me ubiti.

ALEKSA: E, rekla si da ćutiš.

EMILIJA: Da, da.

ALEKSA: I ako samo pisneš nekome o ovome što vidiš...

EMILIJA: Znam, znam, zavrnućeš mi ruku, polomiti zube pa kosti.

ALEKSA: Tako.

EMILIJA: Lijepo.

Sjednu jedno kraj drugog. Emilija vadi knjigu i stavlja je kraj sebe, zatim uzima maramicu i briše cipele i lice. Aleksa je posmatra krišom. Trgne se i vrati svom „projektu“. Poslije par trenutaka nastavi da je posmatra.

ALEKSA: I... kako se zoveš?

EMILIJA: Šta te briga.

ALEKSA: Pa i nije.

EMILIJA: Pa što pitaš?

ALEKSA: Ništa.

Ćute.

EMILIJA: Ejmi.

Aleksa je pogleda.

ALEKSA: Aha.

EMILIJA: Ti?

ALEKSA: Brendon. Ali možeš da me zoveš Bren.

EMILIJA : Kao Cigan.

ALEKSA: To nije Cigan glupačo! To je kralj! Cigan, ti kao znaš kako se zovu Cigani!

EMILIJA: Nijesam ništa rekla.

ALEKSA: Bolje. Opet pričaš, rekla si da ćeš da ćutiš.

EMILIJA: Pa ti si me pitao.

ALEKSA: Dobro sad ćuti, ili...

EMILIJA: Znam, shvatila sam.

Ćute.

ALEKSA: A koliko imaš godina?

EMILIJA: 10 godina 6 mjeseci i 27 dana.

ALEKSA: Kao ja. Ja sam stariji 18 dana.

EMILIJA: Bravo.

ALEKSA: Kako te nijesam vidio u školi?

EMILIJA: Ne idemo u istu.

ALEKSA: A gdje ti ideš u školu?

EMILIJA: Zar ja ne treba da ćutim?

ALEKSA: Ne.

EMILIJA: Kako to ?

ALEKSA: Kakva ti je to knjiga?

EMILIJA: Šta te briga?

ALEKSA: Na kom je to jeziku.

EMILIJA: Na tantauranskom.

ALEKSA: To ne postoji, glupačo.

EMILIJA: Postoji. Vidiš li slova!

ALEKSA: To si ti izmislila! Kao i za Kineze!

EMILIJA: Ako mi ne vjeruješ, mogu da ti čitam.

ALEKSA: 'Ajde baš da vidim.

EMILIJA: Jedog dana djevojčica je došla da se igra sa svojim novim drugarima. Sve su bile vile. Neke malo starije, neke malo mlađe, ali sve lijepe. Jedna malo starija joj je rekla da mora da ispuni zadatak da bi mogla da bude deo vilinskog društva. Pokazali su joj drvo sa kog je trebalo da ubere zlatnu jabuku, ali da pri tom ne dohvati samo drvo jer je otrovno. Drugim vilama je to bilo lako da urade jer su imale krila. Djevojčica nije imala ni krila niti je bila lijepa kao druge. Pokušavala je na sve načine da doskoči do jabuke. Na kraju se sjetila da je dohvati dugačkim štapom. Međutim, kad je krenula da uhvati jabuku, dohvatila je drvo. Odjednom je počela strašna buka i iz drveta je izašla velika zelena žaba krastača.

Aleksa je očigledno zgađen pričom. Emilija se zabavlja.

ALEKSA: Fuj!

EMILIJA: Iz usta joj se cijedila crna ljigava sluz, a svuda po tijelu su joj bile pijavice i crvi.

ALEKSA: Ok, možeš da završiš.

EMILIJA: Djevojčica je uzimala, ali je shvatila da nema gdje da pobjegne. Sve vile su uplašeno odlepršale u vazduh i gledale. Ona ih je molila da joj pomognu, ali ni jedna nije sišla. Djevojčica je znala da mora da se sama suprostavi žabi. To je i uradila.

Emilija zastane i pogleda ga, zaklopi knjigu.

ALEKSA: I?

EMILIJA: Šta i?

ALEKSA: Pa šta je bilo, je li je žaba pojela? Je li djevojčica imala neke moći, ili mač ili...

EMILIJA: Ne. Imala je zube.

ALEKSA: Kakve zube?

EMILIJA: Zmajevske.

ALEKSA: Bila je zmaj?

EMILIJA: Aha, potomak zmajeva. Ogromna krastača je umrla na prvi ujed.

Iskrvarila...

ALEKSA: A vile?

EMILIJA: Pobjegle. Nikad ih više nije vidjela. Ostala je sama, sama u vrtu. Tu je i umrla. Ali je zahvaljujući njoj, svijet je oslobođen zle krastače.

ALEKSA: Baš je glupa priča.

EMILIJA: Ali je istinita.

ALEKSA: Aha, kako da ne.

EMILIJA: Jeste. Ako mi ne vjeruješ mogu da te povedem. ALEKSA: Ma gdje da me vodiš?

EMILIJA: Tamo gdje je bila krastača.

ALEKSA: Kad?

EMILIJA: Sjutra, sad će još malo mrak. Tražiće te mama...

Pauza nekoliko trenutaka.

EMILIJA: I? 'Oćeš li?

ALEKSA: Sjutra. Ako me budeš slagala...

EMILIJA: Znam, znam...

ALEKSA: Kada?

EMILIJA: Budi sjutra tačno u 12 ovdje. I ponesi neophodne stvari. Nemoj da kasniš, ako zakasnimo, gotovo je.

Čuje se glas Aleksine majke: „Aleksaaaa! Aleksaaaa! Dolazi kući! Mrak je!”

ALEKSA: A gdje idemo tačno?

EMILIJA: Vidjećeš. Zove te mama.

Aleksi je očigledno neprijatno.

MAJČIN GLAS: Aleksa čuješ li me? Sinoć su narkomani prebili dječaka, hoćeš i ti tako da završiš!?

ALEKSA (prevrne očima) : Moram da idem.

EMILIJA: Ćao.

Mrak.

III

Kineska pijaca preko puta parka u kom se igraju Emilija i Aleksa. Emilija čeka cupkajući u mjestu. Obučena je u trenerkicu, kosa joj je vezana u rep. Na leđima ima roze ranac. Skakuće između praznih kutija.

EMILIJA: Kasniš.

ALEKSA: Nisam mogao prije.

EMILIJA: Znam vidjela sam da ideš iz škole sa mamom i onim čovjekom. To ti nije tata, zar ne?

ALEKSA: Ne.

EMILIJA: A ko ti je to?

ALEKSA: Jel' ti to mene pratiš?

EMILIJA: Ne. Jesi sve ponio?

ALEKSA: Jesam.

EMILIJA: Daj da vidim.

ALEKSA: Šta da gledaš kao da sam ja retardiran?

EMILIJA: Mame uvijek pakuju više nego što treba. Šta si joj uopšte rekao? ALEKSA: Da idem na izlet sa odjeljenjem.

EMILIJA: Dobro.

ALEKSA: Naravno da je dobro. Šta si ti rekla?

Emilija otvara Aleksinu torbu, okreće je naopačke i izbacuje sve stvari.

ALEKSA: Jesi li ti normalna? Polomićeš sve!

EMILIJA: Šta će ti ovo?

Pokazuje Nintendo.

ALEKSA: Ne idem nigdje bez toga! Ako polomiš...

EMILIJA: Kupiću ti novo. Nemoj ovim da se igraš i ne vadi ga iz torbe.

ALEKSA: Ti ćeš mi kupiti? Kao da ti je tata predsjednik svijeta.

EMILIJA: Ja. 'Ajde požuri. Jesi uzeo neki duks?

ALEKSA: Ne, koji će mi!

EMILIJA: Ništa daću ti ja moj.

ALEKSA: Ne pada mi na pamet da nosim duks za djevojčice.

EMILIJA: Aha, kako ćeš da kukaš i sliniš kad se smrzneš.

ALEKSA: E nijesam ti ja... peder da nosim roze!

Trpa preostale stvari u torbu.

EMILIJA: Šta je ovo?

Iskopa među stvarima pištolj M 57 tzv. „Tetejac“. U Crnoj Gori nešto kao televizor ili mobilni telefon: „Svaka kuća ima bar po jedan“.

ALEKSA: Tatin pištolj.

EMILIJA: Za šta?

ALEKSA: Za svaki slučaj. Ako naiđemo na žabu ili...

EMILIJA: Kao da ti znaš da ga koristiš.

ALEKSA: Naravno da znam, tata me je naučio. Već sam pucao...

EMILIJA: Da, da dobro. Požuri sa tim.

ALEKSA: Bolje ti je da ne lažeš. Jedva sam izašao. Danas sam zeznuo u školi. Mama će me ubiti ako opet nešto userem.

EMILIJA: Ništa ne brini, moj drug Kinez će da ti pomogne.

ALEKSA: Ko je Kinez ?

EMILIJA: Upoznaćeš ga. Dođi, evo tu smo...

ALEKSA: Kako to misliš tu? Nismo se makli od pijace.

EMILIJA: Ovo nije obična pijaca.

ALEKSA: Pa nije obična nego kineska! Ko još živi na kineskoj pijaci?

EMILIJA: Psssst!

Emilija počne da zviždi. Posle nekoliko njenih zvižduka, izlazi Kinez.

EMILIJA: Zdravo Kinez, ovo je moj prijatelj... Bren.

KINEZ: Bren. Zdravo Bren!

Kinez mu se baci u zagrljaj. Brenu je neprijatno dok se klate u zagrljaju.

ALEKSA: Šta mu je?

EMILIJA: Tako je to u Kini.

ALEKSA: Lažeš da je iz Kine.

EMILIJA: Pa debilu vidiš da ima kose oči.

Aleksa ga zagleda, ne izgleda mu baš kao Kinez, ali mnoge stvari tu ne izgledaju onako kako bi trebale.

Kinez klima glavom i smije se.

ALEKSA: Odakle ovdje?

KINEZ: Zalutao sam. Moj zmaj se izgubio. I sad čekam da dođe po mene. Ne mogu da idem bez njega kući.

ALEKSA: I ja sam imao zmaja...

Kinez ga upitno pogleda.

ALEKSA: Imao sam svoje kraljevstvo koje su napala čudna stvorenja. Visoki i snažni, imaju crne metalne oklope i tanke kristalne mačeve koji lome i najtvrdi čelik. Oči su im ledene i jedino one svijetle... Niko ih nikad nije pobijedio. Ali, ja sam našao čarobni mač... a onda sam došao do zmaja. Niko ih još nije savladao. Niko osim mene i mog zmaja.

Dok Aleksa priča, Emilija prevrće očima. Kinezu je očigledno zanimljivo. Zapljeska rukama.

EMILIJA: Kinez, Brenu treba ona tvoja olovka.

KINEZ: Koja olovka?

EMILIJA: Pa ona!

Kinez kopa po kutijama. Vadi neku čudnu veliku pisaljku.

ALEKSA: Šta je to?

KINEZ: Jel on kralj kretenčina?

ALEKSA: Nisam ja kretenčina!

Aleksa upitno gleda Emiliju.

EMILIJA: Ja nikad nijesam umjela da napišem sastav. Rečenice su mi bile ružne.

Tako mi je govorila učiteljica. I onda mi je Kinez dao olovku da pišem lijepe rečenice.

ALEKSA: I napisala si?

Emilija klima glavom. Aleksa sprema pisaljku.

ALEKSA: Hvala.

KINEZ: Ništa, sve za kralja.

ALEKSA: Ali ja nisam kralj...

KINEZ: Kako nijesi kralj kad imaš svoje krajevstvo?

ALEKSA: Ma to nije ovdje, to je tamo daleko. Jesi li i ti bio kralj?

KINEZ: Jesam, prije tri dana.

EMILIJA: Brene, ti bi mogao da budeš novi kralj.

KINEZ otvara neke pakete i pronalazi plasticne svjetleće igračke od kojih pravi krunu.

KINEZ: Uvijek neko mora da brine o našem kraljevstvu.

EMILIJA: A ti si već bio kralj...

KINEZ: Ovim te svečano proglašavam našim budućim kraljem.

EMILIJA: Živio kralj!

Kinez i Emilija obilaze oko Alekse i vrte ga u krug.

ALEKSA: Šta je ovo?

EMILIJA: Da ti se zavrti.

KINEZ: Što se više budeš vrtio vidjećeš više boja.

ALEKSA: Mislim da mi je dosta, malo mi je muka...

EMILIJA: To ti je od mirisa... kruna je bila u kutiji sa hranom za pse.

KINEZ: Kralju, izdaj svoju zapovjest.

Aleksa zastane, pogleda ih, a onda se popne na jednu gajbu, podigne štap.

ALEKSA: Naređujem divljanje, ludiranje i jurnjavu!

Svo troje skaču po sceni. Jure se i igraju neku mješavinu indijanskog plesa oko vatre i modernog ekstazi ludila. Vrište urlaju, skiče. Rade sve što im padne na pamet. Sve što biste htjeli da radite ali vam nikad nijesu dali jer „nije lijepo“. Nikad ni nama nije bilo jasno što volimo da urlamo i zavijamo, al' nam lijepo. U toj igri Aleksa i Emilija se zbliže više nego što bi dozvolili jedno drugom da se to primijeti. Prosto ih je igra ponijela. Drže se za ruke, prevrću se jedno preko drugog i urliču.

ALEKSA: A što si meni dala da budem kralj?

EMILIJA: Pa ti i treba da budeš.

ALEKSA: Ti možeš da budeš princeza.

EMILIJA: Neću da budem princeza, to je dosadno.

ALEKSA: Pa šta 'oćeš kad si djevojčica?

EMILIJA: Zašto bi ja morala da budem princeza samo zato što sam žensko? Baš 'oću da budem vitez!

ALEKSA: Pa to neće ići, znaš zbog tog tvog.

KINEZ: Ja ću da budem princeza.

EMILIJA: Mog šta?

KINEZ: Ako ona neće da bude princeza, neće. Neću ni ja da budem kretenčina.

ALEKSA: Pa to što nemaš, to ti fali tu između nogu...

EMILIJA: Ne fali meni ništa nego ti imaš viška!

KINEZ: A šta ti imaš, hoću da vidim!?

ALEKSA: Ali taj višak tebi treba da budeš vitez, kako ćeš da piškiš kad se budemo borili? Neću svaki put da te čekam da ti staneš iza drveta pa da se skineš, pa da čučneš, pa dok se namjestiš...

EMILIJA: Ti si baš kreten. Što se ti brineš za takve stvari!

KINEZ: 'Ajde da se skinemo da piškimo.

Kinez veselo skakuće i plješće rukama.

ALEKSA: Samo da znaš u moju vojsku tako nećeš!

EMILIJA: Da se kladimo da bih ja čak brže piškila!?

ALEKSA: Aha, kako da ne!

EMILIJA: Ajde baš da vidimo! Ajde ako smiješ!

KINEZ: Takmičenje, takmičenje! Na moj znak kad ja uradim ovako (Kinez zviždi, ne baš uspješno) Piškite!

ALEKSA: Neću!

EMILIJA: Ne smiješ!

ALEKSA: Ne piški mi se.

EMILIJA: Pa popij vode.

ALEKSA: Daj vodu!

Kinez im oboma daje flašice vode iz Ejmilijinog ruksaka. Njih dvoje ispijaju. Kinez im dobacuje još.

ALEKSA: Koliko vode si ponijela? Kao da idemo na kraj svijeta, a ne preko ulice!

EMILIJA: Ćuti i pij.

Kinez se skida.

EMILIJA: Šta se ti skidaš?

KINEZ: Da budem go kao veliki.

EMILIJA: Ne, ne, ti ne treba da piškiš.

Kinez se neveselo oblači.

ALEKSA: Ti treba da budeš sudija. Da gledaš ko će prije. Na tvoj znak mi ćemo da se razdvojimo. I ti vikneš sad i onda mi piškimo.

KINEZ: Ahaaaa! Brene ti ideš tamo, Ejmi ti ideš tamo. Je li dobro?

Oboje klimaju glavom. Kinez ih postavlja na sredinu, njih dvoje stoje kao da će upravo početi neki vestern dvoboj. Odlaze do svojih pozicija, gledaju se. Kinez gleda u jedno pa u drugo.

KINEZ: Spremni?

EMILIJA: Da!

ALEKSA: Stani, meni se još ne piški!

KINEZ: Skači u mjestu.

EMILIJA: I uzmi još vode.

Aleksa skakuće i doliva se, Ejmi se namješta.

ALEKSA: Nema toga, vrati čarape kako su bile!

EMILIJA: Samo sam ih pomjerila jer me žuljaju idiote! Požuri, stomak mi je kao balon! Sve mi se mućka.

ALEKSA: Pa nek ti se mućka, meni se ne piški!

KINEZ: Pij.

Aleksa popije koliko može.

KINEZ: Još, još! Pij!

ALEKSA: Muka mi je.

EMILIJA: Šta ima da ti bude muka od vode.

KINEZ: Još, još!

Kinez svo vreme skakuće i plješće rukama. Aleksa se doliva, pola mu se prosipa pored.

KINEZ: Spreman?

Aleksa klima glavom.

KINEZ: Jedan, dva, tri, četiri...

Emilija i Aleksa čekaju spremni. Kinez se zabroji kod 4 , gleda u prste i razmišlja.

EMILIJA: Kinez, treba da kažeš sad.

KINEZ: Šta sad?

ALEKSA: Znak da krenemo.

KINEZ: Aaa. Znak!

EMILIJA: Sad!

Aleksa i Ejmi užurbano kreću da se skidaju. Kinez kao da prenosi utakmicu.

KINEZ: Skidaju se! Sa moje lijeve strane Ejmi skida čarape. Sa moje druge lijeve strane, Bren! Ali ne umije, i vuče. Ne tako debilu. Ne zna da skine farmerke, aaa, ne zna, ne zna.

Aleksa se spetlja, ne zna šta bi prvo skinuo, ne može da otkopča farmerke. Okreće se, namješta da ga ne vide. Kinez se smije i zagleda Emiliju, nju baš i nije briga. Kinez se smije kao djeca kad vire ženama ispod suknje. Zavlači ruku u gaće. Aleksa to primeti još mu je više neprijatno, ne može ni da se pomjeri. Emilija brzinski čučne i završi sve.

KINEZ: I piški, piški.

Emilija već ustaje.

KINEZ: Iiiii...

EMILIJA: Gotovo!

KINEZ: Gotovo!

Kinez vadi ruku iz pantalona. Emilija radosno skače i plješće, ne primjećujući šta Kinez zapravo radi.

ALEKSA: Neću, neću nije fer. Ponovo. Zaglavilo mi se dugme!

EMILIJA: Ma baš me briga!

ALEKSA: Ne važi se!

EMILIJA: Kinez, reci mu!

KINEZ: Ne važi, moramo ponovo. Ajde skinimo se.

Kinez se skida.

EMILIJA: E neću!

ALEKSA: Ja kažem da se ne važi! Ja sam kralj!

EMILIJA: Nisi ti moj kralj!

KINEZ: Ejmi, mora opet. Bren nije lepo piškio.

EMILIJA: Pa ja ne mogu opet da piškim kad sam sad piškila.

KINEZ: Pićemo vodu.

EMILIJA: Neću!

Emilija krene. Kinez se obuče.

KINEZ: Kralj treba da kaže da ne ide.

ALEKSA: Emilija stani! Ako ćeš da budeš moj vitez moraš da me slušaš!

Emilija nastavlja da skuplja svoje stvari.

ALEKSA: Dobro ne moraš da budeš moj vitez, budi šta hoćeš. Samo ostani. Molim te.

EMILIJA: Neću da ostanem. Sve uvijek mora po tvome!

ALEKSA: Nije tačno! Pa šta i ti si meni rekla da se spremim kao da idemo na kraj svijeta, a samo smo prešli ulicu!?

EMILIJA: Ništa ti ne razumiješ!

ALEKSA: Dobro, slušaj, e' slušaj! Meni ne smeta što ti nemaš, mislim to što ja imam.

EMILIJA: Normalno, nema ni tvoja mama, pitaj je ako mi ne vjeruješ...

KINEZ: Evo vidi šta ja imam.

ALEKSA: Vjerujem, i tebi vjerujem, obuci se već jednom (Emiliji). Mislim, bolje bi bilo da imaš to, ali kad već nemaš i kad si se tako rodila....

EMILIJA: Sve djevojčice se tako rađaju idiote!

ALEKSA: Ja nisam idiot, ja sam kralj! I naravno da znam da su sve djevojčice takve, samo hoću da ti kažem da iako nemaš, to meni ne smeta i da te primam u svoju gardu. Biću prvi kralj koji je to dozvolio.

EMILIJA: Hvala. Ne moraš da me primiš u gardu, ja uopšte neću da budem vitez. Ali neću ni da budem princeza, hoću da budem šta ja hoću.

ALEKSA: Dobro budi šta 'oćeš.

KINEZ: Ja ću da budem drvo. Da se sakrijete iza mene kad neko dođe.

ALEKSA: Koliko je sati?

EMILIJA: Ne znam, oko pola 7.

ALEKSA: Već? Požuri, ubiće me mama. Već je čujem.

ALEKSA I EMILIJA (u glas): Aleksaaa, da si se smjesta nacrtao kući! Poslije će otac da priča kako sam nesposobna da te pazim...

KINEZ: Ne zaboravi pisaljku. Ona piše sama.

ALEKSA (zbunjeno gleda u njega pa u Emiliju) : Aha, hvala.

On i Emilija otrčavaju sa scene. Drže se za ruke i urliču. Kinez ostane sa osmjehom.

Mrak.

IV

Pijaca kao i prije. Nekoliko paketa više i kesa koje je nanio vjetar. Kinez, Emilija i Aleksa sjede oko jedne velike makete. Maketa predstavlja nešto kao malo mjesto, mali grad. Tu su kućice, putevi, brodići iz Kinder jaja, pruće, kamenčići... Sve je uredno i šareno, kao neka kućica za lutke koju smo pravili kad smo bili mali.

KINEZ: Ovo ću da napravim. Ali veliko, kao kuća. I kao svijet.

EMILIJA: Baš je lijepo.

ALEKSA: Ti si to napravio?

KINEZ: Da. To je jedno mjesto na kom bi se dogodile stvari koje bi htjeli da se dogode.

ALEKSA: Kako se zove?

KINEZ: Sing Ćin. Ali samo ga zovi Ćin.

ALEKSA: To nešto znači na kineskom?

EMILIJA: Naravno da znači.

KINEZ: Vidi, tu je moja kućica, a ovdje je more. Ima i brod.

ALEKSA: Da. Volio bih da živim tu.

EMILIJA: To bi bilo mjesto na koje bi svi željeli da dođu.

KINEZ: Da, ali to ne postoji, i neće da postoj. Zato što nikog nije briga.

ALEKSA: Briga je mene.

KINEZ: Nije, nije briga. Oni neće grad, oni ne znaju. Oni misle da je ružan i da je glup. I da je Kinez kretenčina. Velika kretenčina. Onaj tamo, vidi ga! On ne voli moj grad.

Kinez pokazuje naprijed na publiku. Histerično se smije.

KINEZ: Njega nije briga . Vidi ga, debeli. Stalno gleda u telefon. Njemu je dosadno, on bi da ždere. Svinjo jedna debela. Stoko. Kako to sjediš. Ne balavi, stoko. Ti si debil. Kretenčino jedna. Samo bleneš... (Kinez ovdje očito ponavlja ono što njemu govore). I gole žene. Vidi ona pored njega skida se gola. Za pare. Na televiziji.

EMILIJA (stavi ruke preko ušiju): Ružne reči lalalala.

KINEZ: I ti ćeš tako kad porasteš kao ona na televiziji. ... I plesaćeš ovako kao ona na televiziji.

Kinez očigledno misli na Grand paradu. Pjeva pesmu „Seksi robot” Mine Kostić.

KINEZ: Nisam ja tvoja seksi robot, ja nisam tvoja sexy robot, na-na-na...

Oponaša pjevačicu i njeno uvijanje, onda počne ludački da se smije. Emilija je na ivici suza, Aleksa se smije.

EMILIJA: Prestani! A šta se ti smiješ?

ALEKSA: Pa smiješno je!

KINEZ: I on će da se skine go i onda ćete ovako u bazenu, da se ljubite.

Kinez simulira ljubljenje, kreće ka Emiliji, pući usne, ali se ona izmiče.

ALEKSA: Ja neću da se ljubim.

EMILIJA: Ne volim da se ljubim. To je odvratno.

ALEKSA: Ti kao znaš?

KINEZ: 'Ajde ljubite se.

ALEKSA: Ma važi.

EMILIJA: Fuj!

KINEZ: Što?

ALEKSA: Kad se ljubiš onda voliš, jel' da?

EMILIJA: Kako si glup!

Kinez se trgne uspravi i ponaša kao čovjek koji prijete malom djetetu.

KINEZ: Debilu. Ništa ne znaš. Budalo jedna. Ti nisi dijete, ti si kreten!

ALEKSA: Neću da se ljubim i neću nikog da volim.

KINEZ: Kad voliš onda si najeb'o, jebo te.

ALEKSA: Šta to znači?

EMILIJA: Ne znam. I prestani da govoriš ružne riječi.

KINEZ: Ne, ne, ti ćeš kao onaj dječak, hehehe... onaj što je umro od kompjutera.

ALEKSA: Ne laži, od kompjutera se ne umire.

KINEZ: E umire, bilo je na televiziji. Taj dječak, on je igrao kompjuter cio dan i samo je igrao i igrao i igrao i zaboravio je da piški i da jede i onda se osušio i umro.

ALEKSA: Ali ja ne želim da budem kao oni.

KINEZ: Polomi kompjuter i onda nećeš da umreš od njega.

EMILIJA: I igrice ćemo da bacamo. Skakaćemo po njima dok pršte djelovi.

ALEKSA: I TV. Da uzmem palicu i rascopam ekran, da vidim šta ima unutra!

KINEZ: Onaj na televiziji laže, laže kao i svi odrasli. Laže da možeš kad pojedеш čokoladu i da ideš na snijeg. Ja sam jednom pojeo 7 čokolada. I nijesam otišao na snijeg. Povraćao sam. I kokoška iz kese miriše k'o govno. Sve su me slagali.

ALEKSA: Mogu sve to da dignem u vazduh.

KINEZ: Da, da!

Kinez veselo zaplješće rukama.

ALEKSA: Samo... ubiće me mama.

KINEZ: Pa šta? I mene stalno tuku. Ja ništa ne radim, a oni me tuku i kažu mi da sam kretenčina.

Aleksa se malo premišlja. Kinez odgurne maketu.

KINEZ: Znao sam da se to neće dogoditi... Ješću zauvijek splačine sa pijace...

ALEKSA: Ne!

EMILIJA: Nemoj tako...

ALEKSA: Ja ću ti dati mog psa ako treba...

EMILIJA: Možemo izgraditi ovakvo mjesto. Ako se svi potrudimo.

ALEKSA: Možemo. Ja sam kralj i kažem da možemo. Sakupićemo stvari i napravićemo plan!

EMILIJA: Ja znam mjesto gdje možemo da nađemo sve što nam treba!

ALEKSA: Napravićemo grad ovdje u pijesku! Počecemo nekoliko manjih zgrada koje ćemo povezati...

KINEZ: Da, treba da sagradimo veliki zid. Kineski.

EMILIJA: Možemo da imamo i poslastičarnicu.

ALEKSA: I bazen sa dnom koje je ujedno i trombolina!

KINEZ: I tunel.

ALEKSA: Koji će da ide sve do Kine! I Kinez će moći stalno da ide i da se vrati odmah... Nećeš morati da se odseliš od nas.

EMILIJA: I nećemo puštati nikoga ko nam smeta!

ALEKSA: Ne! Njima će na vratima automatski da eksplodira mozak!

KINEZ: Aha, samo kako?

EMILIJA: Bren ima pištolj.

Aleksa vadi pištolj.

ALEKSA: Da, evo!

KINEZ: Ne, ne neću to. Baci. Fuj to!

Aleksa ga spremi.

ALEKSA: A možda bismo mogli i da napravimo jedan dio samo za igre, kao...

EMILIJA: Jel' čujete?

KINEZ: Šta?

Osluškuju.

KINEZ: Šta je to ?

ALEKSA: Ne znam.

Pjesma i buka su sve bliži i jači. Čuje se izmiješano skandiranje: „Ubi’, ubi’ pedera, pedera!“, „Mi smo đeca podgorička i nama je mila pička” „Dosta je!“ i „Ove ruke nisu nasilne!“

EMILIJA: Možda je opet neka utakmica.

ALEKSA: Mozda idemo u rat!

KINEZ: Bježimo!

ALEKSA: Izgaziće nam grad!

EMILIJA: Brzo idi vidi gdje su.

Svi se rastrče.

EMILIJA: Dolaze!

KINEZ: Ne brini, neće ovuda!

EMILIJA: Hoće, vidiš da dolaze!

ALEKSA: Neće!

KINEZ: Čekajte me!

EMILIJA: Tu su!

KINEZ: Bježimo!

ALEKSA: Pazi grad!

Grad nestaje pod nogama djece.

V

Emilija pokušava da se vrti na polomljenoj vrtešci. U pozadini se čuje glasna narodna muzika, povici, sirene, pucanje... Očigledno je negdje svadba. Ili slava.

Dolazi Aleksa.

ALEKSA: Ćao.

EMILIJA: Zdravo.

ALEKSA: Šta radiš?

EMILIJA: Lansiram raketu.

ALEKSA: Baš je smiješno.

EMILIJA: Popni se, polijećemo uskoro.

Aleksa je posmatra nekoliko trenutaka. Popne se. Pokušavaju da se vrte stojeći na šipkama koje su ostale. Aleksa bi nešto rekao, ali nikako da krene prvi. Ni muzika mu u tome ne pomaže.

EMILIJA: Nije te bilo...

ALEKSA: Nijesam mogao da dođem.

EMILIJA: Jesi li dobro?

ALEKSA: Ne znam.

Pauza. Vrteška škripi. Narodna pjevačica škripi jače.

EMILIJA: Kako je bilo u školi?

ALEKSA: Super, ono što mi je dao Kinez. Nikad nijesam mogao da upamtim kako se množe oni razlomci! I kad sam uzeo nju, samo je krenulo od sebe. Ona kučka ide između redova i gleda me, ono, ne veruje da znam poslednji zadatak. Uvijek je poslednji najteži. Tamo ti da ono sa zgradama i ja se zbunim... I ona stoji i gleda me, a ja samo pišem i pišem i pišem. I taman sam bio pred kraj pismenog kad je zvonilo.

EMILIJA: Kraj časa?

ALEKSA: Ma ne, moj telefon.

EMILIJA: I uzela ti kontrolni?

ALEKSA: Ma ne. Javili da mi je mama u bolnici.

EMILIJA: Stvarno? Šta joj je?

ALEKSA: Ne znam. Ali, došao je tata. Mora da je ozbiljno.

EMILIJA: Hoće li da umre?

ALEKSA: Ćuti glupačo!

EMILIJA: Samo sam pitala.

ALEKSA: Sad je našla da se razboli.

EMILIJA: Jesu li joj uključili aparate?

ALEKSA: Ima ono sranje preko usta. Izgleda kao Kejsi Džons.

Emilija se namršti. Aleksa to shvati kao trenutak da pokaže koliko je pametniji.

ALEKSA: To je lik iz Nindža kornjača, ako nijesi znala i...

EMILIJA: Znam ko je, nijesam glupa kao što ti misliš. Samo ga ne volim. Nije mi prijatno da gledam.

ALEKSA: Što, plašiš se lika iz crtanog filma, šta?

EMILIJA: Ne volim njegovu masku.

ALEKSA: Ne otvara oči.

EMILIJA: Je'l spava?

ALEKSA: Ne znam. Tako izgleda.

EMILIJA: I šta ćeš sad?

ALEKSA: Nemam pojma.

Pauza. Sjede.

ALEKSA: Ne smije sad da ode. Ako ode, nikad više neću pričati sa njom. Seljanka.

Ljutila se i plakala kad je tata otišao, a vidi sad nju.

EMILIJA: Jel' ima rak?

ALEKSA: Ne, što?

EMILIJA: To svi imaju prije nego što umru. Meni je umrla mačka.

ALEKSA: Već sam ti rekao da neće da umre! Ima neku bolest sa dugim imenom. Ne mogu da je upamtim. Tata kaže da je to nešto sa mozgom i srcem.

EMILIJA: Pitaćemo Kineza da joj pomogne. On zna da napravi napitak od mandragole.

ALEKSA: Šta je mandragola?

EMILIJA: Kinez. Ej, Kinez!

Emilija zviždi. Aleksa gleda na pločnik po kom je razlivena velika crvena fleka.

ALEKSA: Šta je to crveno?

EMILIJA: Pa šta ima da bude crveno, nisu žvake od jagode sigurno.

ALEKSA: Lažeš da je krv?

EMILIJA: Aha,

ALEKSA: Od čovjeka?

EMILIJA: Aha. Maloprije je tuda protrčao. Sa svadbe.

ALEKSA: Sa svadbe, krvav?

Emilija slegne ramenima. Nastavi da zviždi.

ALEKSA: Kakav je to napitak?

EMILIJA: Kinez će ti objasniti. Ima jedna priča...

Stiže Kinez, zadihan, sa modricom na oku.

KINEZ: Nijesam mogao prije...

EMILIJA: Je li ti dobro?

KINEZ: Da. Oooo vidi, kralj se je došao.

EMILIJA: Kinez, Bren nije mogao...

KINEZ: Nijesi ispunio obećanje...

ALEKSA: Nijesam ja kriv.

EMILIJA: Brenova mama je bolesna.

KINEZ: Lagao si.

EMILIJA: Treba nam lijek.

KINEZ: Dobro. Ali on mora da ispuni obećanje.

ALEKSA: Obećavam... Evo donio sam nešto.

Aleksa mu pruža kutiju od cipela u kojoj su iste stvari kao na početku.

KINEZ: Šta je to? ALEKSA:

Djelovi za bombu. KINEZ:

Ti si lud. I kreten.

EMILIJA: Bren zna da pravi bombe.

ALEKSA: Treba prvo da porušimo ovaj svijet pa da gradimo taj novi, ljepši.

KINEZ: Dobro, onda ćemo da pravimo bombu. Ali ne sa ovim...

EMILIJA: Možeš li ti da nam doneseš? Iz Kine?

KINEZ: Ne, samo nam treba malo benzina, žvake od jagode... Ništa lakše.

ALEKSA: Mrzim jagode.

EMILIJA: Ja sam alergična na jagode.

ALEKSA: Stvarno? Strava. I ja sam.

EMILIJA: Lažeš. Ti ćeš da žvačeš. Kinez ti si car!

KINEZ: Stani, stop, stop! Ima pravila. I to je za sve. Pa čak i ako si kralj.

ALEKSA: Kakva pravila?

KINEZ: Niko ne smije da čuje.

Emilija i Aleksa kao u školi klimaju glavom.

KINEZ: Baš niko, pa čak ni mama ni tata, ni drugari u školi.

EMILIJA: Ja nemam kome. A on će da izbrblja...

ALEKSA: Ma nemoj?

EMILIJA: Pa meni si već rekao za bombu.

ALEKSA: Da, tebi sam rekao, ali, ali...ti si drugo. Ti si već znala. Ja sam znao da ti znaš.

EMILIJA: To je najbolja laž koju sam danas čula.

Emilija zadovoljno klimne glavom i prekrsti ruke. Shvata da je rekla nešto jako važno, kao velika.

KINEZ: Pravilo... Sedam. U gradu će da žive samo oni koje mi pustimo i svi moramo da živimo zajedno. Nema kad uđeš da odma' izadeš. Nema plakanja: „Hoću kući kod mame” i to.

Aleksa i Emilija poslušno klimaju glavama.

KINEZ: Neko dođe u grad. Mi mu ne damo odma'. Ne. To ne može. Kažemo mu da ide. I on ode. Onda se on vrati i pita nas: „Mogu li da uđem u grad?”. Mi onda mislimo kao može, ne može. I kažemo mu poslije, kad prođe to vrijeme da mislimo, onda ga pustimo. I kažemo mu: „Ajde dobro, uđi pošto se trudiš”.

Emilija i Aleksa klimaju glavom.

KINEZ: Dobro. Zakunite se.

EMILIJA: Majke mi.

ALEKSA: Majke mi...

Aleksa brzo poklopi usta kad shvati da i nije baš htio to da kaže.

KINEZ: Dobro. Sad je sve spremno.

EMILIJA: Slušaj, treba nam tvoj napitak.

KINEZ: Kakav napitak?

EMILIJA: Onaj od mandragole. Sjećaš se, pravio si ga za moju mačku.

ALEKSA: Šta je to? Hoću da znam.

EMILIJA: Ispričaj mu priču.

Kinez kupi stvari iz starih paketa i otpada. Pronalazi neke bočice, ostatke odeće, razne trave...

KINEZ: Mandragola je biljka koja je uvijek htjela da bude čovek. Jednom davno... tamo daleko, dole ispod, tu ispod nas (Pokazuje na zemlju) živjela je princeza koja je sanjala o svijetu i čovjeku... ljudima... i ooo... (Kinez gleda oko sebe) o nebu, suncu... I htjela je da pobjegne, ali nije mogla jer... (Kinez stane kao da se prisjeća) imala je čuvare. I onda se sjetila, sipala im je nešto da zaspu, al' samo da zaspu, nije ih ubila skroz. I onda je pobjegla, popela se kroz jedan veliki mračni tunel i izašla gore. Ovdje, ovdje gore, tu. I čim je izašla vidjela je svijetlo. (Kinez stavi ruke preko očiju). Jako svijetlo je zaslijepjelo i ona je zaboravila, sve, i bila je slijepa i nema i ništa se nije sjećala. Baš ništa.

Aleksa i Emilija kao opčinjeni prate šta Kinez mućka. Kinez uzima flašicu koka-kole, stavi u nju nekoliko kamenčića.

EMILIJA: Sad treba da pljuneš.

Ona prva pljune u bočicu, za njom i Kinez. Aleksa pomalo zbunjen učini isto.

ALEKSA: Sad treba da se mućka?

Kinez gotovo ritulano mućka, a onda isto tako pljucne tri puta: jednom unutra, pa dvaput na zemlju.

ALEKSA: Jel' treba još nešto?

EMILIJA: Treba trava.

Ubaci nekoliko listova trave i sve to miješa kao da pravi neki koktel.

KINEZ: Zaboravila je ko je ona i odakle je došla. I bilo joj je hladno. I tijelo je boljelo svuda gdje god se pipine. I svuda je bilo samo hladno i boljelo je. A nije mogla da kaže, nije je niko čuo. Vrištala je i plakala. I niko je nije čuo. Niko joj nije pomogao. I onda je umrla. A njen tata, kralj... pošto je ona princeza, on je kralj, on je rekao... ne, on je naredio da... da se njeno srce ukopa u zemlju. I onda su je zakopali. I tako je vrijeme prolazilo i prolazilo i onda je... tu izraslo neko lišće i jedna čudna biljka... i ta biljka kad se iščupa iz zemlje, vrišti i plače.

Kinez krene da oponaša zvuke mandragole što u njegovoj interpretaciji zvuči kao jezivi spoj vriske novorođenčeta, praćen savijanjem i grimasama bola. Aleksa i Emilija zaklope uši. Kinez prestane i uspravi se kao da je sve to normalno.

ALEKSA: To je mandragola?

Kinez klimne glavom.

ALEKSA: Šta treba da radim sa tim?

KINEZ: Da ga odneseš kući.

ALEKSA: Jel' se to pije?

KINEZ: Ni slučajno. Moraš da ga prospeš negdje. Negdje gdje nije hladno.

ALEKSA: Hoću, hvala.

Uzima flašicu koju mu je Kinez dao. Pjesma iz daljine, zatim cika, vriska.

ALEKSA: Nije opet valjda neki protest.

KINEZ: Princeza!

EMILIJA: Nije nego mlada..

ALEKSA: Neće valjda ovuda?

KINEZ: Neće, eno ode tamo.

Pauza, gledaju par trenutaka.

EMILIJA: Pobježe.

ALEKSA: Bar je pobjegla na vreme.

EMILIJA: Što bježi?

ALEKSA: Ne znam.

KINEZ: Odrasli uvijek bježe.

ALEKSA: Kinez, ja hoću da naš grad bude drugačiji. Hoću da tamo ljudi budu drugačiji.

KINEZ: Da.

Emilija pjevuši lagano.

KINEZ: Princeza nije znala...

ALEKSA: Šta?

KINEZ: Da ljudi kad porastu budu stari i ružni. I niko ih ne voli. I umru.

Emilija pjeva sve glasnije. Svo troje sjede.

EMILIJA: Sve ptičice iz gore, sve ptičice iz gore.

sve ptičice iz gore, spustile se na more,

Samo jedna ostala, samo jedna ostala,

samo jedna ostala, koja mi je pjevala,

koja mi je pjevala o nesretnoj ljubavi,

Zbogom ostaj, mila ti, moja prva ljubavi,

zbogom ostaj, mila ti, moja prva ljubavi...

Mrak. Emilija vrisne.

Kinez ispušta neke čudne zvuke kao da zauvija i jeca.

KINEZ: Kinez mora da ide, mrak je, opet će ga tući. Nije Kinez . Nijesam ja nikoga dirao, nijesam ja.

ALEKSA: Šta mu je?

EMILIJA: Ne znam...

KINEZ: Nijesam ja, nijesam ja...

Kinezov glas se gubi.

ALEKSA: 'Ej, gdje si?

EMILIJA: Jesi li ti?

ALEKSA: Jesam. Ne brini, evo me, čekaj, sad ću da te nađem.

EMILIJA: Šta je bilo? Gdje je Kinez?

ALEKSA: Ne znam... Nestalo struje.

EMILIJA: Nikad mi nije jasno gdje nestane?

ALEKSA: Puk'o sistem. Tako kaže mama. Državni, električni, elektronski, naš, njihov...

EMILIJA: Ne, tu se nešto prekine i onda se ovako kroz one žice struja vrati, ali ne mogu sad da se sjetim gdje.

ALEKSA: Ma baš me briga gdje se vraća. EMILIJA: I šta ćemo sad?

ALEKSA: Ništa.

EMILIJA: A šta ako se ne vrati?

ALEKSA: To bi bilo strava.

EMILIJA: Ma gdje strava, šta da radimo bez struje?

ALEKSA: Što i oni prije nego što su je našli.

EMILIJA: Pa 'ajde, evo kad si tako pametan daj mi predlog šta.

ALEKSA: Evo.

Tišina. Mrak.

EMILIJA: I? Šta?

ALEKSA: Pa evo.

EMILIJA: Šta radiš?

ALEKSA: Pa ništa. Gledam u mrak. I nije neka razlika da ti pravo kažem.

Pauza.

ALEKSA: Šta radiš?

EMILIJA: Ne znam. Isto.

ALEKSA: Jel' se plašiš?

EMILIJA: Ne.

ALEKSA: Pa onda?

EMILIJA: Brene...

ALEKSA: Nemoj!

EMILIJA: Samo sam...

ALEKSA: Ne volim da me neko dodiruje.

EMILIJA: Zašto?

ALEKSA: Ne znam.

EMILIJA: Šta tu ima da se zna?

ALEKSA: Ne dodiruj me.

Čuju se udarci i uzdasi.

EMILIJA: Šta ti je!?

ALEKSA: Rekao sam ti lijepo!

Udarci, uzdasi. Svijetlo se pali. Aleksa leži preko nje. Izgleda kao da se rvu u snijegu ili kotrljaju po livadi. On se naglo trgne, okreće se leđima. Emilija namješta kosu i suknju.

ALEKSA: E jebem ti struju. Ne može ni da nestane kako treba.

EMILIJA: U Kini nikad ne nestaje. Tamo je uvijek svijetlo.

ALEKSA: Zabolje me što je svijetlo.

EMILIJA: Nije svijetlo nego svijeeetlo, kao svijetli sijalica, svjetiljke i to.

ALEKSA: A da malo čutiš, stalno nešto sereš kao... kao da jedeš govna!

EMILIJA: Samo sam htjela... Šta ti je odjednom?

ALEKSA: Ma baš me zabolje to što si htjela. Pogledaj, polomila si je!

Pokazuje svoju igricu.

EMILIJA: Ja?

ALEKSA: Da, ti.

EMILIJA: Obećao si da ćeš ih sve polomiti. I nijesi. Nema te danima, samo dođeš kad ti nešto treba!

ALEKSA: Ovo je moje kraljevstvo, mogu da radim šta hoću. Pustio sam te da budeš vitez u mom kraljevstvu!

EMILIJA: Nije ovo tvoje kraljevstvo!

ALEKSA: Jeste, moje je. I zabranjujem ti da me ikad više zagriliš! EMILIJA: Ne možeš ništa da mi braniš!

ALEKSA: E baš mogu!

EMILIJA: Ne možeš!

Emilija ga udari. On krene ka njoj.

EMILIJA: Pa 'ajde, vrati mi ako smiješ.

ALEKSA: Neću, djevojčica si. Ne udaram djevojčice.

Emilija ga udari još jače i jače i jače kao da želi da izbacii sve iz sebe. On je pusti, a onda je uhvati za ruke i obuzda. Sjedne pored nje. Emilija se okrene od njega. On krene ka njoj da je dodirne, odustane. Ali dopuzi da joj vidi oči.

ALEKSA: Jel' ti to plačeš?

EMILIJA: Ne plačem.

ALEKSA: Priznajem, malo sam pretjerao.

EMILIJA: Ne, sve je ok.

ALEKSA: Samo znaš, ti si ipak djevojčica... Ja imam... Mi smo drugačiji.

EMILIJA: Jesmo.

ALEKSA: Ali to nema veze, mislim... izvini... stvarno izvini... nisam htio... samo...

EMILIJA: Šta još imaš da mi kažeš?

ALEKSA: Nema veze za igricu. Koga briga.

EMILIJA: Ej, čovječe, ostavi me na miru. Završili smo igru za danas.

ALEKSA: Da... u pravu si, završili smo igru...

EMILIJA: Idi. Zvaće te... neko ćete već tražiti.

ALEKSA: Kako to da tebe niko ne traži?

EMILIJA: Eto, tako lijepo. Znaju da sam tu.

ALEKSA: Dobro, ne moraš da mi kažeš ako nećeš. Idem...

EMILIJA: Ćao.

ALEKSA: E, a ovaj...

EMILIJA: Bože, šta hoćeš sad?

ALEKSA: Mislim, ok je da se mi igramo i dalje?

EMILIJA: Da.

ALEKSA: Dobro je, mislio sam da si ljuta.

EMILIJA: Nijesam.

ALEKSA: Vidimo se onda sutra.

EMILIJA: Aha.

Aleksa odlazi.

Emilija zaplače. Zaplače jako, onako kako nije odvano. Kroz suze pjeva:

„Sve ptičice iz gore, sve ptičice iz gore. Sve ptičice iz gore spustile se na more...”

VI

Emilija i Kinez sjede na klupi.

KINEZ: Ima jedan brod na rijeci. Tamo. On ide za Kinu. Bio sam juče. Bilo je super.

Dali su mi neku cigaru. (Kinez se ceri). To je ovako malo i bijelo, kao cigara samo malo smrdi. I to vučeš i onda se smiješ. I sve ti... lijepo... heh... rekli su mi da mogu sa njima u Kinu.

Ćute nekoliko trenutaka.

KINEZ: Gladan sam.

Emilija vadi čokoladu iz džepa i daje mu.

KINEZ: Ma ne, to je tvoje.

EMILIJA: Uzmi.

KINEZ: Dobra Ejmi.

EMILIJA: Kinez, jel' moja odjeća smiješna?

Kinez halapljivo trpa čokoladu u usta. Musav je.

KINEZ: Ne, baš je lijepa.

EMILIJA: Da, kao da ti znaš. Kakva ti je to kapa?

KINEZ: Kapa.

EMILIJA: Baš si smiješan.

Kinez se smije.

EMILIJA: Djevojčice kažu da izgledam k'o debil.

KINEZ: Šta je to debil? Meni svi kažu da sam debil.

EMILIJA: Kiša će. Mrzim kišu.

KINEZ: Ja volim, ali nemam kišobran pa sam uvijek mokar.

EMILIJA: Nemaš ni kabanicu?

KINEZ: Nemam.

EMILIJA: Ti baš ništa nemaš?

KINEZ: Samo tebe. Al' jednog dana ću da imam puno svega. Kad odem u Kinu.

Frižider sa sladoledom. I brod. I kupiću ti puno robe da budeš lijep debil kao ja.

Emilija se smije.

KINEZ: I novu vrtešku.

EMILIJA: Neću vrtešku. Ionako mi se smiju jer se još igram u parku.

KINEZ: Kiša.

EMILIJA: Moram kući. 'Ajde i ti.

KINEZ: Idem.

Pozdravljaju se. Emilija odlazi. I Kinez kao ode, ali se onda vrati i počne da skakuće po kiši. Vrta se i ispušta neke čudne zvuke. Smije se.

VII

Scena ista kao i uvijek. Vrteška se ne pomjera. Aleksa dotrčava zadihan, gleda oko sebe.

ALEKSA: Ejmi, Ejmi! Ej Kinez, Kinezuuu...!

Niko se ne pojavljuje nekoliko trenutaka. Aleksa se dere sve jače.

ALEKSA: Emiliiiiii!

Ništa, Aleksa se već nervira. Napokon dolazi Emilija u svojoj novoj bijeloj haljinici. Aleksa je posmatra.

EMILIJA: Šta se dereš?

ALEKSA: Radi, ono stvarno radi! Bolje joj je danas.

EMILIJA: Drago mi je zbog tebe.

ALEKSA: Šta ti je?

EMILIJA: Ništa. Njeisam se naspavala.

ALEKSA: Što nijesi?

EMILIJA: Mama i tata su se svađali.

ALEKSA: Oko čega?

EMILIJA: Je li Filip pobijedio ili nije.

ALEKSA: Cijelu noć?

EMILIJA: Aha. Nijesam mogla da zaspim čak ni sa jastukom preko glave. Tata je prvo urlao na televizor, mama ga je smirivala, a onda je on nešto rekao pa je mama polomila tanjir. To znači da nije trebao to da kaže. Morala sam da stavim patofne, vidi kako su me nažuljale ovde preko čela. Mora da su me uštinule.

Pauza nekoliko trenutaka, Emilija prstima ispituje svoje „ožiljke“.

ALEKSA: I šta je bilo na kraju? Je li pobijedio ili nije?

EMILIJA: Ne znam. Mora da sam zaspala.

ALEKSA: Pih, kad je najzanimljivije.

EMILIJA: Pa pojačali su televizor, više nijesam znala ko šta priča.

Aleksa je vidno razočaran.

ALEKSA: Moji su se isto svađali dok je tata bio tu. Samo se ja ne sjećam oko čega...

EMILIJA: Imam nešto za tebe.

ALEKSA: Za mene? Šta?

Emilija iz svoje kutije vadi igricu.

EMILIJA: Da. Evo. Ista je, zar ne?

ALEKSA: Nije trebalo da kupuješ, šta ti je...

EMILIJA: Pa, rekao si mi da kupim novu.

ALEKSA: Samo sam... šalio sam se, Emilija, stvarno, nije trebalo...

EMILIJA: Uzmi, ja sam kriva što sam stala na nju. Ti si ipak kralj.

ALEKSA: Ali ne treba, stvarno...

EMILIJA: Pa, 'ajde, vidimo se.

ALEKSA: Sačekaj samo...

EMILIJA: Šta je sad?

ALEKSA: Htio sam da ti kažem da...

EMILIJA: Reci više.

ALEKSA: Mislio sam da te pitam kad ti je rođendan?

Emilija zastane na trenutak i posmatra ga kao da je pitao je li vidjela zmaja. Pravog zmaja. Aleksa gleda u pod, igra se stopalima.

EMILIJA: Je li tebi dobro?

ALEKSA: Jeste. Zašto?

EMILIJA: Čudan si.

ALEKSA: To je zbog stomaka. Nešto mi se od juče vrti u njemu. Ne prestaje.

EMILIJA: Možda je neki virus. Svinjski grip.

ALEKSA: Nije, ja ne jedem svinje. Mama kaže da sam vegetarijanac.

EMILIJA: Od kad?

ALEKSA: Pa ne znam. Valjda sam se tako rodio.

EMILIJA: I nikad nijesi jeo meso?

ALEKSA: Nikad.

EMILIJA: Svašta. Hoćeš da probaš?

ALEKSA: Ne znam... ne smijem.

EMILIJA: Što ne smiješ? Meni mama ne da da jedem čokoladu pa ja uvijek uzimam krišom.

ALEKSA: Jel' imam temperaturu?

EMILIJA: Nemam pojma.

ALEKSA: Pa pipni mi čelo.

Emilija mu polako stavi ruku na čelo. Gledaju se nekoliko trenutaka.

EMILIJA: Ne znam. Nemaš.

ALEKSA: Dobro je.

Pauza. Vjetar duva, vrteška zaškripi. Emilija se skupi. Aleksa skine svoj duks i ogrne je. Ona ga pogleda začuđeno.

ALEKSA: Ja sam već bolestan pa mi je svejedno.

EMILIJA: Hvala.

ALEKSA: Što ne bismo to uradili stvarno?

EMILIJA: Šta?

ALEKSA: Pa to sa bombom.

EMILIJA: Kako, stvarno? Stvarno, stvarno, kao iz prave?

ALEKSA: Da.

EMILIJA: Ali šta ako se povrijedimo?

ALEKSA: Pa šta?

EMILIJA: Ili umremo?

ALEKSA: Pa šta, to bi bilo baš lijepo.

EMILIJA: Kako lepo?

ALEKSA: Lijepo. Umreš mlad i lijep... i blijed.

EMILIJA: Ja neću da umrem.

ALEKSA: E pa moraćeš.

EMILIJA: E neću.

ALEKSA: Hoćeš. Jel' znaš nekog ko nije umro?

EMILIJA: Pa... ne.

ALEKSA: Eto, znači moraš i ti.

EMILIJA: Ali neću još. Umrijeću kad budem stara.

ALEKSA: Zašto? To je baš bez veze. Umreš od starosti i od bolesti. To je bas ružno.

EMILIJA: A kako umiranje može da bude lijepo?

ALEKSA: Može. Ako umreš mlad i lijep onda si lijep mrtvac. Ovako si star i ružan. I onda je ružno.

EMILIJA: Plašiš me. Pričaj nesto drugo. ALEKSA:

Jesi li ikad zamišljala kako ćeš da umreš?

EMILIJA: Ne. Ne znam. Zatvoriću oči i neću se probuditi.

ALEKSA: I tako bi da odeš sa ovog svijeta?

EMILIJA: Ne znam, nisam baš o tome mislila .

ALEKSA: Ja jesam.

EMILIJA: I?

ALEKSA: Volio bih da odem sa nekim ko mi je onako znaš... kao drugar iii... ko mi je onako drag i...

EMILIJA: Koga voliš?

ALEKSA: Da tako nekako. Mi stojimo, a oko nas svuda eksplozije! Samo se čuje bam, bam, bam, kao... kao neki vatromet. Sve gori i nestaje. A mi se držimo za ruke i odlazimo. Smijemo se. I kao spajdermen kad se penje, samo skroz gore. I srećni smo.

EMILIJA: A što bi volio da umreš ako si sa nekim koga voliš?

ALEKSA: Zato što to poslije ne bi bilo to. Kad ostariš.

EMILIJA: Što da ne. Ako je to ljubav.

ALEKSA: Kakva ljubav, ko još vjeruje u to?

EMILIJA: Pa to je ljubav. Nije... nije Djeda Mraz ili Bog, šta tu ima da se vjeruje.

ALEKSA: Bog ne postoji. A ni Djeda Mraz.

EMILIJA: Ko kaže?

ALEKSA: Moja mama. I ja joj vjerujem. Da postoji sigurno bi nešto eksplodiralo do sad.

EMILIJA: Moj tata kaže da postoji samo ako vjeruješ.

ALEKSA: Pa jel' vjeruješ?

EMILIJA: Ne znam.

ALEKSA: A da sam ja sad star i ružan iii... da imam vještački kuk i lažne zube, jel' bi me voljela?

Emilija je zatečena, nije sigurna kako izgleda vještački kuk. A onda, odakle Aleksi da ga ona voli.

EMILIJA: Ne znam, valjda.

ALEKSA: To sad kažeš, ali ja znam da ne bi. Otišla bi. To odrasli uvijek rade. Odu i ostave te kad im ne trebaš. E pa ja neću to! Neću da me niko ostavi, a neću ni ja da ostavim nikoga! Jesi li čula šta nam je Kinez rekao!?

EMILIJA: Jesi li ti siguran da ti je dobro?

ALEKSA: Jel' znaš kako nam je Kinez rekao?

EMILIJA: Neću da slušam više ni tebe ni Kineza. On se skroz promijenio otkad si ti došao. Priča neke čudne stvari. Ja to ne razumijem.

ALEKSA: Nijesu to čudne stvari Ejmi, vidjećeš. Kinez samo sve razume kako treba, on sve zna.

EMILIJA: Brene, ti si super dječak. Zanimljiv si i pametan. Volim da se igram sa tobom, ali... moja mama kaže da ne bi trebalo da se igram sa tobom jer si čudan.

ALEKSA: Ja čudan?

EMILIJA: Da... ljutila se na tatu jer me pustio sa tobom.

ALEKSA: Dobro ako sam ja čudan idi! Ne znam ni što si dolazila.

EMILIJA: Eto, tako mi došlo.

ALEKSA: Aha, došlo ti. I meni si prišla je l' ti je došlo?

EMILIJA: Šta lupetaš?

ALEKSA: A možda mi nijesi prišla? Čovjek sam lijepo sjedi na klupi i igra svoju igricu, prlazi nivoe sve iz prve. A otkad si se ti pojavila, ništa, ništa nije kako treba, razumiješ?

EMILIJA: Šta me briga. Tvoja stvar. I zašto mi to govoriš?

ALEKSA: Kako zašto?

EMILIJA: Ja sam pokušala da ti pomognem, ali ti imaš ozbiljnih problema sa samim sobom Aleksa.

ALEKSA: Kako si me nazvala?

EMILIJA: Eto vidiš da imaš problem.

ALEKSA I to ti je mama rekla? Ili tata? Ako ti uopšte imaš mamu i tatu!

EMILIJA: Naravno da imam glupane.

ALEKSA: Idi, samo idi, ja ću da ostanem sa Kinezom.

EMILIJA: E pa Kineza nema od juče.

ALEKSA: Kako ga nema?

Emilija slegne ramenima.

ALEKSA: Kinezu, znam da si tu, izađi! Kinezu!

EMILIJA: Neće izaći. Nijesi ispunio obećanje.

ALEKSA: Idi kad si krenula!

EMILIJA: Pa i idem!

ALEKSA: Kinezuuuuu!

Emilija odmahuje glavom, uzima svoje stvari i odlazi sa klupe. Aleksa se pravi da je ne primjećuje, nastavi da doziva Kineza. Ovaj se napokon pojavi, polako i tiho. Kinez stoji sa kartonskom kutijom - koferom i posmatra ga. Aleksa ga ne spazi odmah.

ALEKSA: Kinez izađi. Ja sam kralj i naređujem ti da izađeš!

KINEZ: Pa kad si kralj trebalo je više da brineš o svom kraljevstvu.

ALEKSA: Žao mi je.

KINEZ: To nije dovoljno.

ALEKSA: Ne znam, ja ne znam ništa drugo.

KINEZ: Ti si užasan kralj.

ALEKSA: Izvini.

KINEZ: Užasan kao i svi kraljevi.

ALEKSA: Nisam ni htio da budem kralj. Ja ne mogu da budem kralj.

KINEZ: Pa šta možeš?

ALEKSA: Ne znam.

KINEZ: To nije lijep odgovor.

ALEKSA: Sad je i Ejmi otišla.

KINEZ: Trebalo je da budeš bolji dječak. Ona nije kao ti. I kao odrasli.

ALEKSA: A kakva je to ona molim te?

KINEZ: Ona me sluša kad joj ja pričam priče. I dala mi je čokoladu.

ALEKSA: Pa šta? Daću ti i ja čokoladu.

KINEZ: Ali ti ne znaš. Ti ne slušaš. Ti samo čekaš da kažeš šta ti hoćeš, ne slušaš ništa šta ja na primjer kažem...

ALEKSA: Pa šta, ni mene niko ne sluša.

KINEZ: To je jedna velika ružna laž.

ALEKSA: Vратиće se.

KINEZ: Možda.

ALEKSA: Nisam htio to da joj kažem.

KINEZ: Nisam ni ja htio da budem veliki.

ALEKSA: Jel' ti ideš negdje?

KINEZ: Idem.

ALEKSA: Kako ideš? A gdje ti je zmaj?

KINEZ: Nema zmaja. Odlučio sam da odem autobusom. A onda ću da idem na brod.

ALEKSA: Ti nemaš brod.

KINEZ: Pa šta? I ti si Aleksa.

ALEKSA: Nijesam ja Aleksa. Ejmi laže.

KINEZ: Neće doći.

ALEKSA: Ne možeš sad da se vratiš, moramo da gradimo!

KINEZ: Ne mogu, kažu da ja ništa ne umijem. Hoće da me odvedu tamo u ono mjesto... A ja neću tamo, ima ograda. I ne daju ti da se igraš kako ti hoćeš. Tamo jedu boraniju i grašak. Ja to ne volim.

ALEKSA: Ne možeš da odeš, ne sad.

KINEZ: A ja neću tamo, 'oću u Kinu.

ALEKSA: Treba da završimo grad, sve sam isplanirao i nacrtao!

KINEZ: Nema grada Aleksa.

ALEKSA: Prestani da me zoveš tako!

KINEZ: Ja sam htio da gradim i sve su mi porušili!

ALEKSA: Neću im dozvoliti. Ja ću napraviti utvrđenje! Imam i tatin pištolj.

KINEZ: Pucaćeš? Svi će vrištati i plakaće i plakaće iii to boli i hladno je...

Kinez ispuštra zvuke kao onomad kad je imitirao mandragolu.

ALEKSA: Prestani molim te!

KINEZ: Obećaj mi... obećaj mi da nećeš nikad pustiti da plače.

Aleksa je malo zbunjen nije više siguran šta Kinez priča.

ALEKSA: Neću, ali mi ti obećaj da ...

KINEZ: Psssst! Ne, ne i ne! Moram da idem. Gotovo je.

ALEKSA: Gdje?

KINEZ: Tamo je možda toplo... Tamo možda ne plaču i ne boli.

ALEKSA: Idi, idite svi!

KINEZ: Aleksa je lijepo ime.

Kinez mu mahne.

ALEKSA: Kinez?

KINEZ: Da?

ALEKSA: Jesi ti stvarni Kinez?

Kinez slegne ramenima. Mahne mu. Aleksa ostane da sjedi sam. Vjetar duva, vrteška škripi.

Čuje se Emilijan glas kako pjeva:

„Sve ptičice iz gore, sve ptičice iz gore spustile se na more. Samo jedna ostala, koja mi je pjevala. Moramo se rastati, moramo se rastati. Moramo se rastati u samoći živeti...”

Mrak.

VIII

Emilija sjedi na klupi. Aleksa joj prilazi, nosi nekoliko čokoladica.

ALEKSA: Zdravo.

EMILIJA: Čao.

ALEKSA: Ovo je za tebe.

EMILIJA: Što mi daješ čokoladu?

ALEKSA: Pa htio sam da se izvinem za ono juče...

EMILIJA: Nema veze, u redu je.

ALEKSA: Nemoj da se ljutiš.

EMILIJA: U redu je.

Pauza. Aleksa otvara čokoladu koju dijele.

ALEKSA: Tata kaže da će mama možda uskoro da ode.

EMILIJA: Ja... Žao mi je.

ALEKSA: Nije se ni pozdravila.

EMILIJA: Ponekad ljudi ne stignu da se pozdrave onako kako žele.

ALEKSA: Mogla je da se pozdravi prije nego što je otišla. Znala je da se neće vratiti. Ljudi iz kome se nikad ne vrata. Uvijek spavaju dugo, onda ih isključe sa aparata i umru.

EMILIJA: Svi umru.

ALEKSA: Znam, to sam ti ja rekao.

EMILIJA: Možeš da plačeš ako hoćeš.

ALEKSA: Neću. Nisam ja neka pičkica da plačem. Nisam plakao ni kad je tata otišao.

EMILIJA: Ne, stvarno, neću te zezati.

ALEKSA: Rekao sam da neću da plačem i ostavi me na miru.

EMILIJA: Dobro.

Pauza. Jedu čokoladu.

EMILIJA: Pa gdje ćeš

sad? ALEKSA: Kod tate.

EMILIJA: A gdje je to?

ALEKSA: Tu u kraju.

EMILIJA: Možda možemo da pozovemo Kineza...?

ALEKSA: Neću da zovem nikoga.

EMILIJA: Možda on može da uradi nešto?

ALEKSA: Jesi li ti gluva? Rekao sam da neću!

EMILIJA: Postoji priča...

ALEKSA: Ama, dosta mi je tvojih priča! Koliko ti imaš godina, jebote, a?

Odrasti malo! Vrijeme ti je da prestaneš da misliš da je život bajka!

Aleksa ovde zvuči i ponaša se kao odrasli.

EMILIJA: Zašto vičeš na mene!? Ja pokušavam da ti pomognem!

ALEKSA: Puniš glavu tim besmislicama i misliš da to može zauvijek tako, je li ?

Emilija je na ivici suza. Aleksa vadi pištolj.

ALEKSA: Je'l misliš da je ovo zajebancija,

a? EMILIJJA: Pomjeri tu stvar od mene!

ALEKSA: Pogledaj ovo! Gledaj 'vamo kad ti kažem! Ako ti sad spucam tri komada u glavu misliš da će da te spase taj tvoj klovn! Nema zmajeva Emilija, nema vila, nema!

Sve je to sranje! Sve! EMILIJJA:

Prestani, plašim se! ALEKSA:I

treba da se plašiš.

Aleksa joj gura pištolj u glavu i baca je na pod. Emilija plače, guši se.

ALEKSA: Ejmi ... Ej, Ejmice...

Emilija jedva dolazi do daha.

ALEKSA: Ejmi šalio sam se. Nijesam mislio ozbiljno. Samo sam se šalio... Ej, pa to sam samo imitirao. Nisam to ja tako, nego sam vidio...

EMILIJJA: Pomjeri se.

ALEKSA: Ali rekao sam ti da se šalim... Evo hoću da čujem priču.

EMILIJJA: Više nikad neću da se igram sa tobom. Psihopato. Moja mama je u pravu.

ALEKSA: Ejmi stani. Evo ti možeš meni isto. Ejmi čekaj, idemo do Kineza, treba da počnemo da gradimo naše igralište. Ejmi.

Ali gotovo. Emilija je otišla. Aleksa ostane sam sa pištoljem. Zaplače. Vrta očev pištolj u rukama, a onda ga uperi ka publici.

ALEKSA: Šta je? Šta gledate? Nikad niste vidjeli dijete sa pištoljem? Vi ne plaćete je li? Ne plaćete, aha, kako da ne! Boli vas uvo za sve! Šta me ti gledaš kučko? Šta je, misliš da si lijepa i posebna? Da si kao neka princeza u toj haljini? E pa nijesi. Ista si kao i ta pored tebe i ta iza tebe, kao i svi vi. Samo meso i koža. Svi ćete vi umrijeti. Sami. Stari i osušeni. I bićete ružni leševi. Moja mama je lijepa. Ima lijepo lice, brine se o njemu. Stalno kupuje nove kreme i ide u salon svakog petka. Ima dugu kosu. Ljutila se nekad jer joj ja sve zamrsim kad se uspavljujem. Biće lijep leš. Ali kad se raspdane biće ružna. I vi ćete svi biti ružni. Tijelo će vam se raspasti i smrdjeti iako se sad mackate tim kremicama. Smredjećete kao kanalizacija. Kao govna. Svi ćete umrijeti. Svi!

ALEKSA ispušta pištolj. Otrčava sa scene. Na scenu izlazi Kinez i uzima pištolj, gleda ga okreće i sprema u džep. Stane ka publici i nasmije se prekrivši usta rukom.

Mrak. Čuju se pucnjevi, a zatim sirene ambulantnih kola.

IX

Scena kao i uvijek. Na klupi Emilijina majka (Emilija, obučena kao odrasli) i Aleksin otac (Aleksa obučen kao odrasli).

OTAC: Ja ne znam šta da vam kažem.

MAJKA: Ne znam ni kako se to desilo.

OTAC: Ni ja. Mislim mi smo zaista uvijek pazili, ali... znate djeca... Ne znam kako je uopšte uspio da nađe taj pištolj. On je prazan naravno, ali svejdeno.

MAJKA: Molim vas gospodine i ja imam porodicu, ali ne držim pištolje po kući.

OTAC: Da naravno, razumijem, ja sam ga kupio isključivo radi zaštite. Čovjek je morao nekako da štiti svoju porodicu.

MAJKA: A jeste li ga kupili prije ili posije nego što ste ih napustili? OTAC: Molim?

MAJKA: Emilija mi je rekla da Bren nema tatu jer ga je napustio.

OTAC: Ko je Bren?

MAJKA: Pa vaš sin.

OTAC: Moj sin se zove Aleksa.

MAJKA: Mojoj ćerki je rekao da se zove Bren. Eto vidite. Toliko o vašoj brizi. Ne znate ni kako vam se dijete zove.

OTAC: Naravno da znam kako mi se dijete zove. To što on izmišlja novo ime nije moja stvar. Ne mogu ja da znam šta se dešava u njegovoj glavi.

MAJKA: Naravno da ne možete, ali zato treba da razgovarate sa njim, da provodite više vremena sa njim, a ne da dopuštate da vam se dijete smuca okolo po ulici sa pištoljem. Mogli su da nastradaju.

OTAC: Nijesu, već sam vam rekao da je pištolj bio prazan.

MAJKA: Pa kako je bio prazan kad je taj mali narkos ranjen. A našli su Kineza sa vašim pištoljem.

OTAC: Otkud ja znam kako je ranjen. Ko zna ko ga je ranio. Moj pištolj je bio prazan!

MAJKA: Nije ni čudo što se takve stvari dešavaju kad roditelji kao vi...

OTAC: A ko ste vi baš tako dobra i posvećena majka, kako to da nijeste svo ovo vrijeme znali šta vam ćerka radi i sa kim se druži...

MAJKA: Naravno da sam znala, samo što ja moje dijete ne želim da sputavam. Ona može sama da bira sa kim će da se druži. Vrlo je bitno ne ograničavati njihove izbore u ovim godinama...

OTAC: Ali je poslije moj sin kriv što su ona i neki Kinez htjeli da dignu u vazduh cio komšiluk.

MAJKA: Moja Emilija to nikad ne bi... I nije mu ona dala vaš pištolj nego Aleksa. Ja uopšte ne znam ni ko je taj Kinez!

OTAC: Pa ne znam ni ja. Vaša Emilija je odvela Aleksu kod njega!

MAJKA: Nije ona njega nigdje vodila. Ko zna kakva je lokalna budala njih našla. Pogledajte ovo. Kineska pijaca nam je preko puta. Svaki put mi se povraća kad prođem tuda. Koliko su samo prljavi i odvratni, nije ni čudo što su svi psihopate. Mogao je i njih da ubije! Sreća, čista sreća!

OTAC: O gospođo, to je vrlo tolerantno. Da, svi Kinezi su psihopate. Mislim da sam negdje čitao vaš članak o toleranciji...

MAJKA: E nemoj ti meni da vadiš iz konteksta.

OTAC: Ne vadim ja tebi ništa, niti bih...

MAJKA (šokirana): Vi ste samo jedna svinja u odijelu.

OTAC: Hvala, onda ste vi to isto, samo u suknji!

MAJKA: Sram vas bilo.

OTAC: I vas. Nije ni čudo što vam se ćerka smuca sa nekim

Kinezom. MAJKA: On je stvarno Kinez?

OTAC: Otkud ja to znam?

MAJKA: Pa naravno da ne znate kad niste tu!

OTAC: Hoćemo li da završimo ovo molim vas. Žena mi je u bolnici. U pitanju su trenuci kad će joj srce stati.

MAJKA: Jel' to treba mene da zanima? I moja ćerka je mogla da bude u bolnici... ili u mrtvačnici. Sreća pa su uhapsili to čudovište na vrijeme.

OTAC: Da i to za ono za šta nije kriv i na vrijeme, pošto je ranjen neki klinac.

MAJKA: Narkoman.

OTAC: Pa je ok da bude ranjen, logično. Vaša novinarska priroda me fascinira.

MAJKA: Slušaj me sad dobro. Znam ja čime se ta tvoja, nazovi građevinska firma bavi. Ne igraj se samnom, jer ako krenu da pljušte tekstovi...

OTAC: Ti to meni prijetiš?

MAJKA: Ne, samo napominjem. Ti i taj tvoj mali monstrum da se više nikad nijeste približili ni meni ni mojoj porodici, je li to jasno?

OTAC: Ma jebi se kučko, ja sam lud što se raspravljam sa ludačom. Ti si luda žena, šalješ dijete u školu u drugu opštinu jer u ovoj ima previše narkomana. Pa ti i moja bivša žena da ste se uzele pod ruku i divota. Zato je i završila tamo gdje jeste. Jebale je tablete.

MAJKA: Ti hoćeš da ja završim kao ona? Jadno to dijete sa tobom. Nije ni čudo što je bolestan... Otac budala, majka samoubica.

OTAC: Prvo, moj Aleksa nije bolestan. Drugo, nema potrebe da brineš, sutra se selimo, tako da tvoja mala kučka u najavi može da se igra sama sa sobom.

MAJKA: Gubi mi se s očiju.

OTAC: Naravno, ionako sam već previše vremena protraćio na gluposti. Neko mora i da radi. Prijatno i drago mi je da smo se upoznali.

MAJKA: Marš u pičku materinu.

OTAC: I ti u tri.

Otac namjesti košulju i odlazi na jednu stranu. Majka namješta sako i dotjeruje kosu. Odlazi na drugu stranu.

X

Klupa u parku. Polomljena vrteška. Aleksa sjedi na klupi. Emilija od njega.

EMILIJA: Ne smijem

dugo. ALEKSA: Što ?

EMILIJA: Mama je odjednom ostala kući danas.

ALEKSA: Ja idem.

EMILIJA: Znam.

ALEKSA: Izvini za sve, znaš da nijesam tako mislio.

EMILIJA: Znam.

ALEKSA: Obećavam, neću više, izvini...

EMILIJA: Moram da idem, prestani da mi se izvinjavaš.

ALEKSA: Dobro, izvini, samo sam... ne, ne, ne, izvini... nisam htio da kažem izvini, ali sam...

Ućuti.

EMILIJA: Kada se vraćaš?

ALEKSA: Ne vraćam se...

EMILIJA: Nikad?

ALEKSA: Ne... ne znam.

EMILIJA: To nije u kraju, zar ne? Lagao si me?

ALEKSA: Jesam. Izvini.

EMILIJA: Ideš u Kinu?

ALEKSA: Ne, idem u Njemačku.

EMILIJA: Šta ima tamo?

ALEKSA: Ne znam. Zgrade, ljudi, automobili. Kao i ovdje. Još gore. Tamo nećeš čak ni ti biti.

EMILIJA: Biće mi dosadno kad odeš. Znaš, nikad ti nijesam rekla, ali... Ti si mi bio jedini drugar. Ove djevojčice neće da se igraju samnom. Kažu da sam čudna.

ALEKSA: Što si čudna?

EMILIJA: Nemam fejsbuk.

ALEKSA: Pa nema ni ja.

EMILIJA: Smijale su mi se na rođendanu jer nijesam znala ko je Nole.

Aleksa se smijeje.

EMILIJA: Pa šta? Ne znam dosadno mi je to da gledam. Samo loptica leti s jedne na drugu stranu. Nema čak ni gola, ni koša...

Aleksa se i dalje smije, ali kad vidi da se Emilija duri, prestane. Pauza.

EMILIJA: Baš bezveze što ideš.

ALEKSA: Ma bolje da idem. Niko neće da ti smeta. I imaćeš cijelu klupu za sebe.

EMILIJA: Neću klupu za sebe.

ALEKSA: Kako nećeš kad si to oduvijek željela? EMILIJA: Pa kad sam glupa.

ALEKSA: Nijesi glupa.

EMILIJA: Nijesi ni ti.

ALEKSA: Slušaj, kad porastem, doći ću po tebe i možemo da nastavimo.

EMILIJA: Nećeš doći. Zaboravićeš. Dječaci uvijek zaborave.

ALEKSA: Neću.

EMILIJA: Hoćeš.

Pauza. Glas Emilijine majke odzvanja među zgradama. Zove je isto kao i Aleksina majka na početku.

EMILIJA: Moram da idem.

ALEKSA: Da.

EMILIJA: Pa ćao.

ALEKSA: Vidimo se...

EMILIJA: Da...

Ona krene. Ustane, okrene se.

EMILIJA: Aleksa?

ALEKSA: Molim?

EMILIJA: Ništa...

Aleksa mahne.

EMILIJA: Vidimo se.

Emilija odlazi. Pjeva pjesmicu.

ALEKSA: Emilija stani.

Zatrči se i stane ispred nje.

ALEKSA: Ja sam uvijek htio da ti kažem... da sam Aleksa i da sam... Htio sam da budemo... Ja i ti znaš...

EMILIJA: Pssst. Budalo. Dođi.

Zagrli ga. Aleksa plače i Emilija bi da smije. Ali nikad to sebi nije dozvolila, da zaplače pred dječakom. Zato neće ni sad. Plakaće, ima vremena. Cio život.

KRAJ.

